

For Heaven's Sake #36: The Blessing of Stability

Elana Stein Hain

As Israel passes its first state budget in 3½ years, we celebrate the stability brought about by its unusual and wondrous coalition. What can we learn from this moment about Jewish notions of normalcy, gratitude, and a collective psyche steeped in historic anxiety?

Donniel Hartman, Yossi Klein Halevi and **Elana Stein Hain** examine the Jewish mindset around stability, what it says about our place in the world, and how it affects the Israel-Diaspora relationship.

This source sheet is part of Episode #36 of **For Heaven's Sake**, a bi-weekly podcast from the Shalom Hartman Institute's <u>iEngage Project</u> that revives the lost art of Jewish debate for the sake of illuminating a topic, not sowing division. The podcast draws its name from the concept of Machloket I'shem shemayim, "disagreeing for the sake of heaven."

The Shalom Hartman Institute is a leading center of Jewish thought and education, serving Israel and North America. Our mission is to strengthen Jewish peoplehood, identity, and pluralism; to enhance the Jewish and democratic character of Israel; and to ensure that Judaism is a compelling force for good in the 21st century.

475 Riverside Dr., Suite 1450

New York, NY 10115

212-268-0300

info@shalomhartman.org | shalomhartman.org

1. T. Anthony Perry, Dialogues with Kohelet: The Book of Ecclesiastes, pp. 33-35

K[ohelet] is a man of knowledge. Yet, for K as for Socrates, knowledge consists also and perhaps especially in knowing that one does not know...The interesting thing about Kohelet is that, contrary to modern attitudes, it is the man of faith...that is more openminded than the man of experience. He is doggedly unwilling to foreclose on God's nature or to infer the nature of things in general from particular human experiences, no matter how broad and privileged.

2. Ecclesiastes (Kohelet) 1:1-8, trans. T. Anthony Perry

1 These are the words of Kohelet son of David, the King of Jerusalem.

א דּבְרֵי קֹהֶלֶת בֶּּן־דָּוִד מֶלֶדְ בִּירוּשָׁלָם:

2 All is vanity, says Kohelet, vanity of vanities! Is everything vanity?

בּ הֲבֵל הֲבָלִים אָמַר קֹהֶלֶת הֲבֵל הֲבָלִים הַכֹּל הַבָּל:

3 What does man gain by all the toil at which he toils under the sun?

ג מַה־יִּתְרוֹן לָאָדָם בְּכָל־עֲמָלוֹ שָׁיַעֲמֹל תַּחַת הַשָּׁמֵשׁ:

4 A generation goes forth, only to die! But the earth endures forever.

: דּוֹר הֹלֵדְ וְדוֹר בָּא וְהָאָרֶץ לְעוֹלָם עֹמָדֶת

5 The sun rises, only to set!

הֹ וְזָרַח הַשָּׁמֶשׁ וּבָא הַשָּׁמֶשׁ וְאֶל־מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זוֹרֵחַ הוּא שָׁם:

Yet it pants to return to its starting point, where it rises again.

י הוֹלֵךְ אֶל־דָּרוֹם וְסוֹבֵב אֶל־צָפוֹן סוֹבֵב סֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ וְעַל־סִבִיבֹתַיו שָׁב הַרוּחַ:

6 Moreover, it goes southward but return northward. The wind goes forth around and around! Yet it can reverse its direction.

7 All rivers flow to the sea!

ז כָּל־הַנְּחָלִים הֹלְכִים אֶל־הַיָּם וְהַיָּם אֵינֶנּוּ מָלֵא אֶל־מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הֹלְכִים שָׁם הֵם שַׁבִים לַלַכֵּת:

But the sea is not filled. And the river must return to their source, since they continue to flow to their destination.

> חַ כָּל־הַדְּבָרִים יְגֵעִים לֹא־יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא־תִשְׂבֵּע עַיִּן לִרְאוֹת וְלֹא־תִמָּלֵא אֹזֶן מִשְּׁמֹעַ:

8 All things are full of weariness; one cannot say enough, one's eye cannot be satiated of looking, and the ear cannot be satiated of hearing.

3. Ecclesiastes (Kohelet) 3:2-8, trans. T. Anthony Perry

2 There is an appointed time to be born
inevitably followed by death! Whatever is
planted is eventually uprooted!

ב עת לֶלֶדֶת וְעֵת לָמוּת עת לָטַעַת וְעֵת לַעַקוֹר נָטוּעַ:

3 There is an appropriate time to kill but also a time to heal, A time to destroy but also a time to build up,

געת לַהֲרוֹג וְעֵת לִרְפּוֹא עֵת לִפְרוֹץ וְעֵת לָבְנוֹת:

4 A time to weep but also a time to be happy,

ד עת לִבְכּוֹת וְעֵת לִשְׂחוֹק עֵת סְפּוֹד וְעֵת רָקוֹד:

A time to mourn but also a time to dance.

5 A time to disseminate your stones but a longer time to hold them in! A time to embrace but always followed by separation!

ה עת לְהַשְּׁלִיךְּ אֲבָנִים וְעֵת כְּנוֹס אֲבָנִים עת לַחֲבוֹק וְעֵת לִרְחֹק מֵחַבֵּק:

6 What is pursued is inevitably lost! What is retained is inevitably scattered!

וּ עֵת לְבַקֵּשׁ וְעֵת לְאַבֵּד עֵת לִשְׁמוֹר וְעֵת לָהַשִּׁלִידִּ:

7 But what we tear we can also sew up. He who is silent will have his time to talk.

ז עת לִקְרוֹעַ וְעֵת לִתְפּוֹר עֵת לַחֲשׁוֹת וְעֵתּ לְדַבֵּר:

8 What we love we end up hating! There is indeed a time for war, but also a time for peace.

ת עת לֶאֶהֹב וְעֵת לִשְׂנֹא עֵת מִלְחָמָה וְעֵת שָׁלוֹם:

4. Babylonian Talmud Berakhot 7b

ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי מיום שברא הקדוש ברוך הוא את עולמו לא היה אדם שהודה להקדוש ברוך הוא עד שבאתה לאה והודתו שנאמר הפעם אודה את ה׳:

And Rabbi Yoḥanan said in the name of Rabbi Shimon ben Yoḥai: From the day the Holy One, Blessed be He, created the world, no one thanked the Holy One, Blessed be He, until Leah came and thanked Him, as it is stated: "And she became pregnant and gave birth to a son, and she said, 'This time I will give thanks to God,' and thus he was called Judah" (Genesis 29:35).

5. Midrash Tanhuma, Vayetzei 9:4

לָמָּה לֹא אָמְרָה בִּרְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן וְלֵוִי וּבְכֵלֶם הוֹדָיָה אֶלָּא בִיהוּדָה. מְשָׁל לְכֹהֵן שֻׁיָּצָא לַגֹּרֶן לְטֹל תְּרוּמָה וּמַצְשֵׁר, וּבָא בַעַל הַגֹּרֶן נָתָן לוֹ תְרוּמָה וְלֹא הֶחֱזִיק לוֹ טוֹבָה, נָתַן לוֹ מַעְשֵׁר וְלֹא הֶחֱזִיק לוֹ טוֹבָה. לְאַחֵר שֶׁנָתֵן לוֹ כָּל מַה שֶׁהָיָה רָאוּי לַכֹּהֵן לְטֹל, עָמַד בַּעַל הַגֹּרֶן וְהוֹסִיף לוֹ מָדָּה אַחַת שֶׁל חֻלִּין, הֶחֲזִיק לוֹ טוֹבָה וְנִתְפַלֵּל עָלִיו. אָמְרוּ לוֹ: לָמָה כְּשָׁנָתֵן לְךְּ בַּעַל הַגֹּרֶן הַהְּתִּבְּל עָלִיו. אָמְרוּ לוֹ: לָמָה כְּשָׁנָתוֹ לְךְּ בַּעַל הַגֹּרֶן הַהְּתִּבְּל עָלִיו. אָמְרוּ לוֹ: לָמָה כְּשָׁר לֹא הֶחֲזִיקְ לוֹ טוֹבָה, וְעַרְשָׁו עַל מְעַט מִדָּה אַחַת שֶׁל חֻלִּין הֶחֲזִקְתְּ לוֹ טוֹבָה, וְעַרְשָׁו עַל מְעָט מִדָּה אַחַת שֶׁל חֻלִּין הֶחָתִּה הַמִּדְה שְׁלִי לְקְחְתִּי. אָבָל אוֹתָה הַמִּדְה שָׁרֹים עֲעִרין לִי, מִשְׁלוֹ, לְפִיכְךְ אֲנִי מַחֲזִיק לוֹ טוֹבָה. וְכָךְ אָמְרָה לֵאָה, שְׁנִים עֲשָׁר שְׁכְל אַחָת וְאֶחָת. שְׁלִשָּה לְכָל אַחַת וְאֶחָת. שְׁלֹשָׁה לְכָל אַחַת וְאֶחָת. שְׁלִשָּה לְנָל הִינְלְב, תַלְּבָי הָנָוּ בְּעָנִים אָנִי בְּוֹר רְבִיעִי עַל חֵלִקִי, בְּנַדְ אַחָת וְאָחָת. שְׁלִשָּה לְבָר, חֵלְקִי, הָּנַעוֹ בְּעָּ בְּשָׁה לִי בְּיִר לְבָר, חֵלְקִי, הָוֹ בְּבָּע בְּשִׁה כְּבָר, חֵלְקִי, הָּוְבִי אוֹנִי בְּשְׁר בְּיִינִי עַל חֵלְקִי, בְּנַבְי אוֹרְה אֵנִים בְּעִוּ בְּשָׁה לִבְי בִּילְ בִּילְים לִיך לִי בִילְים בְּתְ בְּיִים בְּיִבּים אוֹנִים בְּעִים אוֹנִים בְּעִים בְיוֹ בְּיִים בְּעִים בּבְּי, בְּבָר, חֵלְקִי הֵן. עַלְשָׁ בְּשִׁה בְּשׁר בְּיִינִי עַל חֲלְבִיי, בְּנָר, חֲלִים בּוֹ בְּעִים בְּשְׁר בְּיִריִי בְּי בְּבָּן בְּשִׁהוֹסִיף לִי בָּן רְבִיעִי עַל חֵלְקִי, בְּנָבְי בְּיִבּע בְּעִבּים בְּי בְּעִי בְּיִבְייִי עַל חֵלְכִי, בְּרָר, בְּרָב מִי בּנְבִים בְּיוּ בְּיִבּירְ בִיעִי בְּבְים בְּיִים בְּעִים בְּעִבּים בְּיבּים בְּים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִבּים בְּיִים בְּיִבּים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִבְּעִי בְּיִים בְּעִי בְּיִבּים בְּיִּים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִּים בְּיִים בְּיִים בְּיִים בְּיִּים בְּעִים בְּיִבְּיִים בְּיִים בְּיִּים בְּיִים בְּיִּים בְּיִיּ

Why did she not say *I will praise the Lord* after the births of Reuben, Simeon, Levi, and all the others, but only after the birth of Judah? This may be compared to a priest who goes to a farmer's barn to collect the tithe and the priestly portion. When the owner of the barn hands the priest the priestly portion, the priest does not thank him, and when he gives him the tithe, the priest still does not thank him. But if, after he gives the priest what is due him, he adds a measure of extra food, the priest does thank him and recites a prayer in his behalf. Bystanders asked the priest: "Why is it that when he gave you the tithe and the priestly portion, you did not thank him, but when he added only a single measure of unconsecrated food, you thanked him?" The priest replied: "The tithe and the priestly offering belong to me, and I merely accepted that which belonged to me, but the extra food he added belonged to him, and so I thanked him for it." Similarly Leah said: "Twelve tribes are to descend from Jacob, and since he has four wives, each of us is entitled to bear three sons. I have already given birth to three sons, my rightful share, but now a fourth son has been granted to me; surely it is fitting that *I praise the Lord* this time."